

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11Co/356/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5312210097
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 09. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Malíková
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5312210097.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Malíkovej a členov senátu JUDr. Romana Tichého a JUDr. Adriany Gallovej v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, právne zastúpeného spoločnosťou Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom Grösslingova 4, Bratislava, IČO: 36 864 421, proti odporcovi: Slovenská republika, zastúpenému Ministerstvom spravodlivosti SR, so sídlom Župné námestie 13, Bratislava, v konaní o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Čadca č. k. 5C/221/2012-68 zo dňa 07.10.2013, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e .**

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd zamietol návrh navrhovateľa, ktorým sa domáhal, aby mu odporca nahradil majetkovú škodu vo výške 125,- eur a nemajetkovú ujmu vo výške 275,- eur. Odporcovi náhradu trov konania nepriznal. Návrh navrhovateľa na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti pre porušenie práva navrhovateľa na zákonného sudcu a na nesprávny súd zamietol.

Z ustáleného skutkového stavu mal súd zistené, že žiadosť o vydanie poverenia došla súdu dňa 20.01.2010. Súd rozhodol dňa 23.04.2010, keď vydal poverenie. Súd má za to, že k priesťahom v tomto konaní nedošlo. Exekučným titulom bol rozhodcovský rozsudok. Navrhovateľ však nesplnil zákonné podmienky. Všeobecný súd konajúci o nároku na náhradu škody za nesprávny úradný postup nemá právo konštatovať priesťahy v konaní. Priesťahy v konaní môžu byť konštatované v rámci vybavenia sťažnosti na priesťahy v konaní, v rámci disciplinárneho konania, rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti (§ 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z.). Navrhovateľ uvedené dôkazy nepredložil. Tým nepreukázal priesťah v konaní ako nesprávny úradný postup. Okresný súd poukázal aj na to, že nie každý priesťah v konaní možno vyhodnotiť ako zbytočný priesťah v konaní. Nedodržanie zákonných lehôt sa nepovažuje vždy automaticky za porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov. Z uvedených dôvodov mal okresný súd preukázané, že navrhovateľ nesplnil prvú podmienku zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom alebo nezákonným rozhodnutím. Nepreukázal nesprávny úradný postup ani nezákonné rozhodnutie. Keďže všetky podmienky musia byť splnené kumulatívne, pri aplikácii logického výkladu je nadbytočné a nehospodárne dokazovať splnenie ďalších podmienok. Preto nesplnenie ďalších dvoch podmienok okresný súd zdôvodnil len okrajovo a nad rámec zákonnej povinnosti. Navrhovateľ nepreukázal vznik škody ako majetkovej ujmy. Nepreukázal, v akom rozsahu sa nedomohol exekvovanej sumy, ani to, že sa nemôže domôcť exekvovanej škody pri aplikácii iných právnych prostriedkov, iného exekučného titulu v rámci súdneho konania. Tým nepreukázal, že

škoda už vznikla. Nepreukázal ani výšku škody v príčinnej súvislosti s porušením povinností odporcu. Vyúčtované režijné náklady navrhovateľa nemôžu byť považované za faktickú škodu, pretože sú vynakladané na celkovú podnikateľskú činnosť navrhovateľa. Navrhovateľ je podnikateľský subjekt, náklady vynakladané v príčinnej súvislosti s realizáciou predmetu obchodnej činnosti nemožno považovať za škodu. Navrhovateľ nepreukázal ani vznik podmienok podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. na náhradu nemajetkovej ujmy. Navrhovateľ v návrhu vychádzal len z predpokladov, nepredložil žiadne dôkazy, ani konkrétne tvrdenia, nezdôvodnil, aká nemajetková (morálna) ujma mu vznikla, vzhľadom na subjekt navrhovateľa, ktorý je právnickou osobou, závažnosť ujmy, závažnosť následkov. Všetky kritériá je potrebné vyhodnotiť z hľadiska navrhovateľa a jeho právneho postavenia ako právnickej osoby a nie z hľadiska postavenia jednotlivých spoločníkov ako konateľov spoločnosti. Okresný súd videl rozpor s dobrými mravmi podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka na strane navrhovateľa a nie na strane odporcu. Navrhovateľ opakovane v rozpore so zákonom poskytoval úvery neplatičom. Úvery poskytoval v rozpore s platnými právnymi predpismi na ochranu spotrebiteľov. Podľa okresného súdu takému konaniu nemožno poskytnúť právnu ochranu. V nadväznosti na § 441 Občianskeho zákonníka a § 25 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. z dôvodov už uvedených, škodu, pokiaľ vznikla, si spôsobil výlučne navrhovateľ a jeho právny zástupca svojím zavinením, keď uzatvára spotrebiteľské zmluvy s ekonomicky zle situovanými spotrebiteľmi. Nenávratnosť úveru nepreveroval, ako to robia bankové subjekty. Povinný v čase uzavretia úverového vzťahu bol už zaťažený u viacerých subjektov. Bolo preukázané, že jeho príjem vzhľadom k už existujúcim záväzkom, ktoré nesplácal, nemohol pokryť nový dlh. Navrhovateľ v konaní nepreukázal ani príčinnú súvislosť medzi tvrdeným porušením povinností a tvrdenou škodou. Tvrdená škoda nemá bezprostrednú a priamu príčinnú súvislosť s rozhodnutím exekučného súdu, tvrdenými prieťahmi. Navrhovateľ nepreukázal, že bez vydania rozhodnutia exekučného súdu, bez tvrdených prieťahov exekučného súdu, by nebolo došlo k vzniku tvrdenej škody. Bol povinný preukázať, že pred rozhodnutím exekučného súdu bola majetková situácia povinného taká, že by umožnila uspokojenie pohľadávky navrhovateľa v celom rozsahu. Toto dôkazné bremeno neuniesol, preto okresný súd konštatoval, že nebola preukázaná príčinná súvislosť medzi tvrdeným porušením povinností exekučného súdu a tvrdenou škodou. Tým zároveň okresný súd ustálil, že navrhovateľ nepreukázal splnenie ani jednej podmienky, ktorú zákon vyžaduje, aby súd mohol konštatovať zodpovednosť odporcu za vzniknutú škodu. Preto návrh v celom rozsahu zamietol. Podľa ust. § 109 ods. 1 písm. b) O. s. p. okresný súd nedospel k záveru, že všeobecne záväzný právny predpis, ktorý sa týka veci, je v rozpore s ústavou, zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná, preto nepostúpil návrh ústavnému súdu na zaujatie stanoviska. Tento dôvod teda nie je dôvodom na prerušenie konania. Prvostupňový súd dospel k záveru, že tento dôvod na prerušenie konania nie je daný ani z toho dôvodu, že by rozhodnutie záviselo od otázky, ktorú nie je v tomto konaní oprávnený riešiť. Z ustálenej judikatúry Ústavného súdu SR vyplýva, že právo na nestranný súd spočíva v tom, že každý má právo namietať nestrannosť súdu a ak tak urobí, má právo, aby sa o jeho námietke rozhodlo. Navrhovateľ opakovane tvrdil, že nevzniesol žiadnu námietku zaujatosti voči sudcom Okresného súdu v Čadci. Z tohto dôvodu o vylúčení sudcov Okresného súdu v Čadci nerozhodoval Krajský súd v Žiline ako súd nadriadený na základe námietky navrhovateľa, ale na základe toho, že sudcovia Okresného súdu v Čadci z vlastnej iniciatívy podľa § 15 O. s. p. z dôvodov uvedených v § 14 ods. 1 O. s. p. predložili vec predsedovi Okresného súdu v Čadci a ten následne nadriadenému súdu k rozhodnutiu o vylúčení. Otázka zaujatosti zákonného sudcu bola už vyriešená zákonným postupom. Zákonná sudkyňa nebola vylúčená z rozhodovania veci. Nie je preto dôvod na prerušenie konania.

Rozhodnutie o trovách konania sa opiera o ust. § 142 ods. 1 O. s. p.

Voči citovanému rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie navrhovateľ. Namieta, že v konaní došlo k vadám - účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, rozhodoval vylúčený sudca, súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil, neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené, rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Súd prejednal vec v neprítomnosti navrhovateľa a jeho právneho zástupcu. Navrhovateľ riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania a uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spájané s označenými dôvodmi. Okresný súd preto nemohol postupovať podľa ust. § 101 ods. 2 O. s. p. a vec prejednať v neprítomnosti navrhovateľa. Ak tak spravil, odňal tým navrhovateľovi právo na konanie pred súdom. Poukazuje na ust. § 15 O. s. p. Navrhovateľ uskutočnil podanie, ktorým upovedomil

súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevzhliadol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach navrhovateľa a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. V tejto súvislosti poukazuje na rozhodovaciu prax Krajských súdov v Trnave, Nitre a Prešove. Tiež poukazuje na judikatúru Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v oblasti zachovávanía práva na nestranný súd. Za takýchto okolností, s vedomím, že názor krajského súdu vo veci nestrannosti pre rozpor s rozhodovacou praxou iných krajských súdov, Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu neobstojí a navrhovateľ podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, nebolo a nie je prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym pojednávaním, v ktorom vykonával úkony a rozhodol vylúčený sudca. Konečné rozhodnutie vo veci neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu navrhovateľa na prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 2 písm. c) O. s. p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Navrhovateľ podal proti rozhodnutiu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania odvolanie, pričom v čase podania odvolania o zamietnutí žaloby nebolo právoplatne rozhodnuté o zamietnutí návrhu na prerušenie konania, čo zakladá porušenie práva navrhovateľa na súdnu ochranu. Navrhovateľ nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Navrhovateľ sa nemal možnosť vyjadriť ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie. Za takejto procesnej situácie došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu práva navrhovateľa na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom. Navrhovateľ ako strana konania nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k týmto dôkazom a prednesom vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Navrhovateľ tvrdí, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. V situácii, kedy bolo potrebné vo veci vykonať dokazovanie navrhnutým dôkazom - listinami založenými v exekučnom spise a za stavu, kedy sa odporca vôbec nevyjadril k podanej žalobe, mal súd umožniť navrhovateľovi uplatňovať svoje stanoviská k skutkovým, ako aj k právnym otázkam, čím súd porušil právo navrhovateľa na kontradiktórny súdny proces. Okresný súd vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu určil sám. Okresný súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či šlo o listiny založené v exekučnom spise. Ak odporca nereagoval na výzvu súdu, aby predložil písomné vyjadrenie k žalobnému návrhu v zmysle ust. § 114 ods. 3 O. s. p., mal súd rozhodnúť o návrhu rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b O. s. p. Skutkovým základom sa mal stať navrhovateľom tvrdý skutkový stav. Namiesto toho súd bez nariadenia pojednávania doplnil skutkový základ dokazovaním. Súd úplne ignoroval všetky tvrdenia navrhovateľa o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu na udržiavanie a správu informačného systému a z titulu výdavkov na administratívne spracovanie textov urgencií, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií, na poštové a telekomunikačné výdaje. V tejto časti je rozhodnutie súdu nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, je prejavom svojvôle súdu a je potrebné ho ako arbitrárne zrušiť. Z odôvodnenia rozsudku vôbec nie je zrejmé, akou úvahou súd dospel jednoznačne a nepochybné k presvedčeniu o tom, že majetková škoda nevznikla. Rovnako sa to však týka chýbajúcich dôvodov pri nemajetkovej ujme. Navrhovateľ nesúhlasí ani s tvrdením, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil dlžník. V prípade, ak by došlo k rozhodnutiu súdu o návrhu v zákonnej lehote, náklady na správu by prešli na súdneho exekútora a boli by časom transformované do podoby trov exekúcie. Pravým právnym titulom je v danej veci nesprávny úradný postup exekučného súdu a za ten dlžník nemôže niesť zodpovednosť. Navrhovateľ hodlal v konaní pred súdom prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody, a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie zabezpečil. Súd však dokazovanie neprípustne skrátil len na dôkazy vykonávané ex offico. Navrhovateľa nepoučil podľa ust. § 120 ods. 4 O. s. p. a neoznámil mu, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej, aby tak mal priestor navrhnúť alebo predložiť ďalšie dôkazy. Navyše množstvo dôkazov vzniklo po podaní žaloby. Pokiaľ ide o nemajetkovú ujmu, súd vo svojom rozhodnutí vôbec nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva navrhovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, ako aj práv na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na rozhodnutie v zákonom stanovenom čase. Predsa sám súd zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase a pre túto nečinnosť aj nesprávny úradný postup nenašiel žiaden objektívne udržateľný ospravedlňujúci dôvod. Rozhodnutie súdu je vnútorne rozporné. Napriek tomu, že súd zistil porušenie práva, nekonštatoval ho a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy navrhovateľovi. Rozhodnutie založené

na skutkovej a právnej chybe súdu nie je v právnom štáte udržateľné. S poukazom na uvedenú argumentáciu žiada, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vrátil súdu na opätovné prejednanie.

Odporca sa k odvolaniu nevyjadril.

Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal napadnutý rozsudok na základe podaného odvolania v rozsahu danom ust. § 212 ods. 1 O. s. p. a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O. s. p.) napadnutý rozsudok postupom v zmysle ust. § 156 ods. 3 O. s. p. potvrdil v zmysle ust. § 219 ods. 1 O. s. p.

Rozsudok okresného súdu je vecne správny. Okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav veci a vyvodil správny právny záver.

V zmysle ust. § 212 ods. 1 O. s. p., odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný.

V tejto súvislosti krajský súd poukazuje, že odvolacie dôvody uvádzané v odvolaní nekorešponujú s právnymi dôvodmi a skutkovými zisteniami, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie. Navrhovateľ zrejme tým, že podáva hromadné podania, dostatočne nerozlišuje medzi jednotlivými rozhodnutiami súdov.

Prieskumná činnosť odvolacieho súdu zahŕňa ako hmotnoprávnu, tak aj procesnoprávnu oblasť. Odvolací súd musí preto preskúmať zákonnosť rozhodnutia so zreteľom k hmotnému právu, ale tiež zákonnosť konania, z ktorého napadnuté rozhodnutie vzišlo. Pri rozhodovaní odvolacieho súdu o odvolaní proti napadnutému rozsudku je však odvolací súd viazaný ako rozsahom odvolania, tak aj dôvodmi podaného odvolania. Odvolateľ v podanom odvolaní fakticky svojím dispozičným úkonom vymedzuje nielen rozsah, ale aj dôvody preskúmvacej činnosti odvolacieho súdu. Ust. § 212 ods. 2 O. s. p. vymedzuje výnimky, kedy odvolací súd nie je viazaný rozsahom podaného odvolania. Ide o výnimky len vo vzťahu k rozsahu podaného odvolania, pričom dôvodmi podaného odvolania je odvolací súd viazaný vždy. Na vady konania pred súdom prvého stupňa prihliadne odvolací súd len vtedy, ak mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. To znamená, že pokiaľ sa v konaní pred súdom prvého stupňa síce vyskytli vady, ale ktoré nemali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, potom odvolací súd na tieto vady neprihliadne.

Vzhľadom k tomu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný, pri posudzovaní danej veci sa zaoberal len námietkami navrhovateľa uvedenými v odvolaní a procesným postupom prvostupňového súdu predchádzajúcim vydaniu napadnutého rozhodnutia z hľadiska, či došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Odvolacia námietka odvolateľa, že v danej veci bolo neprípustné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, je zmaťočná, keďže v danej veci k takémuto stavu nedošlo.

Navrhovateľ opakovane namieta postup okresného súdu, ktorým mu mala byť odňatá možnosť konať pred súdom, keď okresný súd napriek jeho neprítomnosti vykonal pojednávanie, neoboznámil ho s vykonanými dôkazmi, neumožnil mu byť oboznámený s obsahom prednesov protistrany, vyjadriť sa k nim, keď vyjadrenie odporcu mu bolo doručené až spolu s rozsudkom vo veci samej, neumožnil mu navrhnúť dôkazy na podporu svojich tvrdení.

Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie postup súdu, ktorým znemožní účastníkovi konania realizáciu procesných práv priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom za účelom obhájenia ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Musí ísť však o znemožnenie realizácie konkrétnych procesných práv, ktoré by inak účastník mohol pred súdom uplatniť a z ktorých bol v dôsledku nesprávneho postupu súdu vylúčený.

Je právom a zároveň povinnosťou účastníka zúčastniť sa nariadeného pojednávania. Pojednávanie môže byť odročené iba z dôležitého dôvodu.

V zmysle ust. § 101 ods. 2 O. s. p., súd pokračuje v konaní, aj keď sú účastníci nečinní. Ak sa riadne predvolaný účastník nedostaví na pojednávanie ani nepožiadala z dôležitého dôvodu o odročenie, môže

súd vec prejednať v neprítomnosti takéhoto účastníka, prihladne pritom na obsah spisu a doposiaľ vykonané dôkazy.

Navrhovateľ a jeho právny zástupca sa pojednávania nezúčastnili z vlastného rozhodnutia. Predvolanie na nariadený termín pojednávania bolo navrhovateľovi, ako aj jeho právnomu zástupcovi doručené včas, viac ako 5 dní pred termínom pojednávania. Vyjadrenie odporcu bolo súdu doručené v krátkom časovom predstihu pred pojednávaním, preto nebolo efektívne zasielať ho protistrane a postačujúcim sa javilo jeho oboznámenie, resp. jeho doručenie na pojednávaní. Dôvody uvedené navrhovateľom nebolo možné považovať za dôležité dôvody pre odročenie pojednávania. Tieto spočívali v námietke, že navrhovateľovi doposiaľ nebolo doručené rozhodnutie krajského súdu o vylúčení, resp. nevylúčení sudcov Okresného súdu Čadca, hoci navrhovateľ v priebehu konania výslovne uviedol, že námietku zaujatosti nepodáva.

Väčšina procesných oprávnení a povinností účastníka v občianskom súdnom konaní sa realizuje na pojednávaní. Svoje oprávnenia môže účastník realizovať za predpokladu, že sa pojednávania zúčastní. Za odňatie možnosti konať pred súdom ako odvolací dôvod možno považovať iba odňatie práv spôsobené procesnou činnosťou súdu, nie opomenutím alebo pasivitou účastníka. Navrhovateľ a jeho právny zástupca sa pojednávania nezúčastnili z vlastného rozhodnutia. Tým si sami zmarili možnosť realizovať na pojednávaní svoje procesné oprávnenia, a to najmä možnosť navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom a tvrdeniam protistrany, právo na poučenia v zmysle ust. § 118 ods. 2 O. s. p., ako aj v zmysle ust. § 120 ods. 4 O. s. p., ktoré sa realizujú spravidla na pojednávaní (vo vzťahu k prítomným účastníkom).

Okresný súd postupoval správne, keď na základe vykonaného dokazovania vec prejednal a rozhodol v neprítomnosti navrhovateľa.

Podstatná časť odvolacích námietok navrhovateľa je založená na tvrdení, že vo veci nerozhodoval nestranný sudca. Krajský súd v Žiline, ako súd nadriadený, rozhodol uznesením č. k. 6NcC/465/2013-18 zo dňa 20. júna 2013, že sudkyňa Okresného súdu Čadca Mgr. Andrea Kubjatková nie je vylúčená z pojednávania a rozhodovania vecí. Od vydania tohto rozhodnutia, v ktorom krajský súd podrobne uviedol dôvody, pre ktoré zákonnú sudkyňu možno považovať za nestrannú zo subjektívneho aj objektívneho hľadiska, nedošlo k žiadnym novým skutočnostiam, majúcim vplyv na nestrannosť zákonnej sudkyne.

Z uvedeného dôvodu nebolo dôvodné akceptovať návrh navrhovateľa na prerušenie konania. Okresný súd svoje rozhodnutie o zamietnutí návrhu na prerušenie konania dostatočne a presvedčivo odôvodnil, s ktorými dôvodmi sa krajský súd stotožňuje. Riešenie otázky prípadnej zaujatosti sudcov patrí medzi otázky, ktoré sú všeobecné súdy oprávnené riešiť a o tejto otázke právoplatne rozhodli.

Dôvodné nie sú ani tvrdenia odvolateľa, že súd si určil sám okruh a rozsah dokazovania okrem výsluchu svedkyne. Dokazovanie bolo vykonané výlučne oboznámením listín nachádzajúcich sa v spise, ako aj oboznámením exekučného spisu Okresného súdu Čadca sp. zn. 15Er/24/2010, ktorého dôkazu sa dovoľával samotný navrhovateľ.

Odvolacie námietky navrhovateľa sa v prevažnej časti nedotýkajú hmotnoprávných dôvodov, pre ktoré okresný súd žalobu zamietol.

Hmotnoprávnym dôvodom zamietnutia uplatneného nároku žalobcu bolo nepreukázanie podmienok pre vznik nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej nesprávnym úradným postupom, ktorými sú: 1. nesprávny úradný postup, 2. vznik škody, 3. príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody.

Navrhovateľ v danom prípade odôvodňoval nesprávny úradný postup exekučného súdu nedodržaním zákonom stanovenej 15-dňovej lehoty na vydanie poverenia a prietahmi v konaní. Zároveň nesprávny úradný postup mal spočívať v tom, že exekučný súd v exekučnom konaní preskúmal materiálnu právoplatnosť exekučného titulu - rozhodcovského rozsudku, čím nezákonne vytvoril stav zakladajúci reálnu nevyhnutnosť istiny a jej príslušenstva založením prekážky veci rozhodnutej. Okresný súd uviedol dôvody, pre ktoré sa 15-dňová lehota na vydanie poverenia na daný prípad nevzťahuje.

Pokiaľ ide o postup exekučného súdu pri vydávaní poverenia, okresný súd správne aplikoval ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinného od 01.06.2010, keď toto ustanovenie bolo doplnené tak, že 15-dňová lehota na vydanie poverenia neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d) citovaného zákona (notárske zápisnice a vykonateľné rozhodnutia rozhodcovských komisií a zmirov nimi schválených). Hoci v tomto ustanovení rozhodcovský rozsudok za exekučný titul *expressis verbis* nebol ustanovený (k tomu došlo až novelou účinnou od 01.06.2011), napriek tomu treba rozhodcovský rozsudok za exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku považovať aj pred účinnosťou novely Exekučného poriadku uskutočnenej zákonom č. 102/2011 Z. z. Súd vychádza z teleologického výkladu zákona. Vložením slov „rozhodcovských súdov a“ do § 41 ods. 2 písm. d) sa podľa dôvodovej správy k tejto novele odstraňuje len rozporný výklad § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku, či pod vykonateľnými rozhodnutiami rozhodcovských komisií a zmirov nimi schválených sa rozumejú rozhodcovské rozsudky. Zmyslom a účelom predchádzajúcej novelizácie Exekučného poriadku účinnej od 01.06.2010 (zákon č. 144/2010 Z. z.) bolo zaviesť širšiu kontrolu materiálnej a formálnej vykonateľnosti tzv. mimosúdnych exekučných titulov, ku ktorým rozhodcovský rozsudok patrí. V zmysle uvedeného výkladu sa 15-dňová lehota na vydanie poverenia na daný prípad nevzťahovala z dôvodu, že exekučným titulom v danom prípade bol rozhodcovský rozsudok. Do úvahy preto neprichádza vznik nesprávneho úradného postupu, spočívajúceho v nedodržaní zákonom stanovenej lehoty.

Rozhodnutie okresného súdu, ktorým vyhovel žiadosti o vydanie poverenia, ktoré bolo vydané cca 3 mesiace po doručení žiadosti, možno považovať za vydané v primeranej lehote. Vzhľadom na povinnosť exekučného súdu preskúmať materiálnu a formálnu vykonateľnosť rozhodcovského rozsudku, ale aj vzhľadom na skutočnosť, že samotný navrhovateľ inicioval pred okresným súdom značne vysoký počet exekučných konaní, rozhodnutie súdu v lehote nepresahujúcej dva mesiace od podania návrhu možno považovať za rozhodnutie v primeranej lehote a prieskúvať nemožno.

Pokiaľ ide o konštatovanie okresného súdu o nepreukázaní prieskúvaní v konaní zo strany navrhovateľa, odvolací súd došiel k záveru, že v predmetnej veci súd nesprávne aplikoval ust. § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. účinné od 01.01.2013, majúci za to, že navrhovateľovi nevznikol nárok na náhradu škody, ak nebola podaná sťažnosť na prieskúvaní aj pred účinnosťou predmetného ustanovenia. Vychádzal zo záveru, že všeobecný súd nemôže konštatovať prieskúvaní v konaní. Takýto výklad považuje odvolací súd za ústavné nekonformný a neprípustný. Ust. § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. účinné v stave od 01.01.2013 nemožno aplikovať na danú vec a splnenie podmienok na náhradu škody a nemajetkovej ujmy treba posudzovať podľa zákona účinného v čase, keď boli naplnené rozhodné právne skutočnosti pre vznik nároku.

Zároveň však odvolací súd dodáva, že túto, hoc nesprávnu argumentáciu okresného súdu navrhovateľ nenapadol žiadnou odvolacou námietkou, a preto ani nie je predmetom odvolacieho prieskumu. Samotné nesprávne aplikovanie ust. § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. v stave účinnom od 01.01.2013 nespôsobilo vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku. Hoc by aj k nesprávne úradnému postupu z dôvodu prieskúvaní v konaní došlo, pre vznik nároku navrhovateľa by museli byť kumulatívne naplnené ďalšie podmienky vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú výkonom verejnej moci - vznik škody a príčinná súvislosť medzi škodou a nesprávnym úradným postupom, ktorých existenciu navrhovateľ nepreukázal.

Odvolací súd má za to, že exekučný súd je oprávnený preskúmať materiálnu právoplatnosť exekučného titulu. Exekučný súd nedisponuje právomocou rušiť či meniť rozhodnutie, ktoré je exekučným titulom. V exekučnom konaní je však zo zákona oprávnený a povinný preskúmať rozhodcovský rozsudok z hľadísk, ktoré sú vymedzené v ust. § 45 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní (pozri napr. rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 26.09.2011 sp. zn. 3 M Cdo 11/2010). Exekučný súd je povinný rozhodcovský rozsudok preskúmať tak, ako keby právoplatný nebol a posudzovať ho z hľadísk uvedených v ust. § 45 Zákona o rozhodcovskom konaní, ktoré je výnimkou z materiálnej stránky právoplatnosti rozhodcovského rozsudku. Táto povinnosť vyplýva aj z ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku a vyplýva aj z judikatúry Súdneho dvora Európskej únie (rozhodnutie Súdneho dvora C40/08, z ktorého rozhodnutia vyplýva, že aj bez návrhu súd musí posúdiť neprimeranosť rozhodcovskej doložky obsiahnutej v zmluve uzatvorenej predávajúcim alebo poskytovateľom so spotrebiteľom, ak je podľa vnútroštátnych procesných pravidiel možné vykonať takéto posúdenie v rámci obdobných konaní na základe vnútroštátneho práva. Ak ide o neprimeranú doložku, prináleží tomuto súdu vyvodiť všetky

dôsledky, ktoré z toho vyplývajú podľa vnútroštátneho práva, aby sa uistil, že tento spotrebiteľ nebude uvedenou doložkou viazaný.). Odvolací súd zároveň poukazuje, že v zmysle ustanovení smernice Rady 93/13/EHS každá zložka súdneho procesu je povinná skúmať a preverovať, aby nemorálne podmienky spotrebiteľa nezaväzovali v záujme vyššej kvality života. Pre rozhodnutie súdu o žiadosti o udelenie poverenia nie je postačujúca len žiadosť, ale aj ďalšie skutočnosti, predovšetkým exekučný titul, ale aj konanie, v ktorom bol tento vydaný. Súd nie je administratívny orgán, ktorý automaticky udeľuje poverenia na žiadosť exekútora. Vydanie poverenia musí vychádzať z objektívneho zistenia a posúdenia. Výsledkom tejto činnosti súdu je, že súd žiadosti o vydanie poverenia vyhovie alebo žiadosť zamietne. Exekučný súd v rámci predmetného exekučného konania takto postupoval v súlade so zákonom, preto uvedený postup exekučného súdu, ktorým preskúmal exekučný titul, nemožno vyhodnotiť ako nesprávny úradný postup.

Činnosť exekučného súdu, spočívajúca v preskúmaní materiálnej právoplatnosti exekučného titulu - rozhodcovského rozsudku bola zákonná a vyústila vydaním rozhodnutia. V tomto smere by potom prichádzalo do úvahy zo strany navrhovateľa uplatnenie si náhrady škody iba v prípade splnenia podmienok pre nezákonnosť takto vydaného rozhodnutia, čoho sa však navrhovateľ v konaní nedomáhal.

Okresný súd vo svojom rozhodnutí podrobne zdôvodnil neunesenie dôkazného bremena zo strany navrhovateľa, pokiaľ ide o vznik škody a príčinnej súvislosti medzi vznikom škody a nesprávnym úradným postupom.

Vo vzťahu k tomuto konštatovaniu sa odvolací súd stotožňuje so záverom okresného súdu o neunesení dôkazného bremena zo strany navrhovateľa vo vzťahu k uvedeným podmienkam.

Účastník sporového konania má v zásade dve základné povinnosti v konaní vyplývajúce z ust. § 120 ods. 1 O. s. p. Je to 1. povinnosť tvrdenia, teda tvrdiť skutkové okolnosti preukazujúce dôvodnosť jeho nároku a 2. povinnosť dôkazná - tieto skutkové tvrdenia preukázať navrhnutými alebo predloženými dôkazmi. Je na navrhovateľovi, akým spôsobom si túto povinnosť splní, procesným dôsledkom neunesenia dôkaznej povinnosti je zamietnutie návrhu.

Odvolací súd konštatuje, že navrhovateľ v konaní nepredložil a nenavrhol na preukázanie vzniku škody a príčinnej súvislosti žiadne relevantné dôkazy, ktoré by viedli k záveru o vzniku majetkovej škody a existencii príčinnej súvislosti.

Navrhovateľ skutkovo vymedzil vznik majetkovej škody v celkovej výške 125,- eur, ktorá predstavuje náhradu istiny s príslušenstvom, ktorá viac nemôže byť priznaná právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu v občianskom súdnom konaní vedenom proti dlžníkovi zo záväzkového zmluvného vzťahu založeného zmluvou o úvere, nemôže preto tiež nastať akceptácia návrhu na nútené vymáhanie istiny a príslušenstva zo strany exekučného súdu.

Navrhovateľ nepredložil žiadne dôkazy odôvodňujúce výšku majetkovej škody, a to dôvodnosť jeho pohľadávky vo vzťahu k dlžníkovi a nepreukázal ani skutočnosť, že povinná pohľadávka nezaplátila, resp. je neschopná ju zaplatiť.

Odvolacie námietky navrhovateľa k majetkovej škode nijako nezodpovedajú jeho skutkovým tvrdeniam uvedeným v návrhu, keď v odvolaní udáva, že „súd úplne ignoroval všetky tvrdenia žalobcu o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu na udržiavanie a správu informačného systému a z titulu výdajov: na administratívne spracovanie textov, urgencií, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií, na poštovné a telekomunikačné výdaje“, hoci návrh na takýchto skutočnostiach založený nie je. Na základe uvedených skutkových dôvodov si navrhovateľ v konaní nároky neuplatňoval a prvýkrát sa takéto jeho tvrdenia objavujú až v odvolacom konaní, pričom z hľadiska ust. § 205a ods. 1 O. s. p. nie je možné na takéto nové skutočnosti v odvolacom konaní prihliadať.

Nedostatok príčinnej súvislosti medzi tvrdenou škodou zo strany navrhovateľa a prípadným nesprávnym úradným postupom súvisí aj s vyššie odôvodneným oprávnením exekučného súdu preskúmať materiálnu právoplatnosť exekučného titulu, ktorá vyplýva z konštantnej judikatúry Najvyššieho súdu

Slovenskej republiky, ako aj Európskeho súdneho dvora, pričom táto judikatúra je navrhovateľovi známa, pretože sa týka obdobných právnych vecí, v ktorých vystupuje navrhovateľ ako účastník.

Z uvedených dôvodov sa krajský súd stotožňuje so záverom okresného súdu o neunesení dôkazného bremena navrhovateľa a nepreukázania predpokladov pre vznik nároku na majetkovú škodu.

Odvolačí sa stotožňuje s odôvodnením okresného súdu, pokiaľ ide o neunesenie dôkazného bremena zo strany navrhovateľa na vznik nároku na nemajetkovú ujmu, vo vzťahu ku ktorej navrhovateľ rovnako nenavrhoval a nepredložil žiadne dôkazy.

Súčasťou základného práva účastníka súdneho konania na súdnu ochranu a s ňou súvisiaceho práva na spravodlivý proces, ktoré práva zaručujú v podmienkach Slovenskej republiky okrem zákonov aj Ústava Slovenskej republiky v čl. 46 ods. 1 a v čl. 48 ods. 2 a v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, je nielen garancia poskytnutia ochrany ohrozených alebo porušených práv zo strany súdu, ale aj poskytnutie súdnej ochrany v určitom rozsahu a predovšetkým v kvalite. Určujúcim definičným znakom práva na spravodlivé konanie patrí aj právo na riadne a vyčerpávajúce odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré dáva odpoveď nielen na skutkové a právne otázky daného prípadu, ale i na rozhodujúce argumenty jednotlivých strán.

Tejto zásade zodpovedá úprava v § 157 ods. 2 O. s. p., podľa ktorého ustanovenia v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca, prípadný iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec správne posúdil, pričom súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Okresný súd nemusí dať v odôvodnení odpoveď na všetky otázky, ale iba na tie otázky, ktoré sú z hľadiska skutkového a právneho posúdenia veci rozhodné.

Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia uvedené kritériá spĺňa, keď z obsahu odôvodnenia rozhodnutia okresného súdu vyplývajú skutkové a právne závery okresného súdu, na ktorých založil svoje rozhodnutie.

Na základe uvedeného možno konštatovať, že okresný súd vec prejednal a rozhodol zákonným spôsobom, keď v súlade so zásadou kontradiktórnosti sporového konania umožnil účastníkom konania realizáciu ich procesných práv priznaných im Občianskym súdnym poriadkom. Po vykonaní a vyhodnotení dokazovania zákonným spôsobom a v potrebnom rozsahu vydal vecne správne rozhodnutie, ktoré zodpovedajúcim spôsobom v zmysle ust. § 157 ods. 2 O. s. p. správne a presvedčivo odôvodnil.

Krajský súd preto rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil, vrátane odvolaním nenapadnutého, závislého výroku o trovách prvostupňového konania, ktorý taktiež vykazuje vecnú správnosť.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle ust. § 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s ust. § 142 ods. 1 O. s. p. Odporca bol v odvolacom konaní úspešný, trovy konania si však neuplatnil a z obsahu spisu mu vznik trov odvolacieho konania nevyplýva, preto odvolací súd odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku riadny opravný prostriedok prípustný nie je.